

INFORME JURÍDIC SOBRE L'ABAST I EFECTES DE LA SENTÈNCIA DE LA SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA DE 13 D'OCTUBRE DE 2009, RECAIGUDA EN EL RECURS CONTENCIÓS ADMINISTRATIU INTERPOSAT CONTRA L'ACORD D'APROVACIÓ DEFINITIVA DE LA TERCERA MODIFICACIÓ PUNTUAL DEL PGOU DE PARETS DEL VALLÈS.

I.- OBJECTE I ANTECEDENTS.

Per part de l'Ajuntament de Parets del Vallès se'ns ha sol·licitat l'elaboració del present Informe jurídic referent a l'abast i efectes de la sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de data 13 d'octubre de 2009 —confirmada per la sentència del Tribunal Suprem de data 4 d'abril de 2013—, per la qual es va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per “Nova Opció per Parets” (tramitat en les actuacions número 10/2007) contra la Resolució del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya de data 16 de maig de 2006, per la qual es va aprovar definitivament la Tercera Modificació puntual del PGOU de Parets del Vallès, relativa a l'alteració de sistemes urbanístics (MPGOU, d'ara endavant).

Com a antecedents d'aquest Informe, cal recordar que aquest instrument de planejament, segons es diu a la seva memòria, tenia per objecte la modificació de diferents previsions del PGOU de Parets del Vallès, aprovat definitivament en data 14 de novembre de 2001, relatives a la zonificació dels sistemes d'espais lliures i d'equipaments, així com la delimitació d'un àmbit de sòl no urbanitzable que seria objecte d'un Pla especial de protecció.

Més concretament, la MPGOU afectava a set àmbits diferents que s'identificaven en la memòria amb les referències “modificació 3.1”, “modificació 3.2” i així successivament, on es justificava suficientment els objectius que perseguia el planificador en relació amb tots aquests àmbits.

Així, l'anomenada "modificació 3.1" tenia per objecte la preservació d'un àmbit amb valors agrícoles i paisatgístics molt proper a zones urbanes i amb aquest objectiu preveia la redacció d'un Pla Especial que regulés els usos admissibles i les mesures necessàries per a la protecció d'aquest espai, tot configurant un gran parc en el centre del municipi.

Pel que fa a les "modificacions" 3.2, 3.3, 3.4, 3.5 i 3.7, es tractava de mers ajustos en la qualificació de terrenys destinats a sistema d'espais lliures o a equipaments a fi i efecte d'aconseguir una millora de la funcionalitat d'aquests espais, sense que en cap cas es produís una reducció de la superfície dels terrenys destinats a aquestes finalitats dotacionals.

L'anomenada "modificació 3.6", és la que instrumentava un canvi de major calat en les previsions del PGOU.

Aquesta modificació afectava a dos àmbits situats a l'est del municipi, entre la carretera C-17 i el límit amb el terme municipal de Montmeló: el primer àmbit abastava part dels terrenys inclosos en el polígon U.A. 18 de Can Volart i l'altre comprenia els terrenys situats més a l'est, originàriament pertanyents al municipi de Montmeló.

El PGOU classificava els terrenys inclosos en el polígon U.A. 18 de Can Volart com a sòl urbà, fixava unes cessions mínimes del 9,26% per vialitat i del 5,87% per espais lliures, qualificava el sòl susceptible d'aprofitament com a zona industrial (claus ZI1 i ZI2) i concentrava la major part de les cessions de sistema d'espais lliures (clau EL2) en l'illa que dona front a la carretera C-17 i a l'àmbit on s'ubica la Torre dels Cellers, amb una superfície de 24.800 m².

L'altre àmbit prové dels terrenys originàriament pertanyents al municipi de Montmeló, que es van incorporar al terme municipal de Parets del Vallès (en virtut de l'alteració parcial dels termes municipals de Montmeló i Parets del Vallès aprovada pel Decret 248/2002, de 22 d'octubre) i que estaven classificats com a sòl no urbanitzable.

La MPGOU establia en relació amb aquests terrenys les següents determinacions:

A) Pel que fa al primer dels àmbits esmentats —que s'identifica com a "modificació 3.6.1"— es delimitava un nou polígon d'actuació (UA 18b Can Volart 2) de 17.385,45 m² que comprenia part dels terrenys del polígon U.A. 18 de Can Volart que es trobaven qualificats com a sistema d'espais lliures. La major part d'aquests terrenys (14.868,04 m²) van ser qualificats com zona

industrial (clau ZI1) i la resta (2.517,41 m²) com a sistema d'espais lliures (clau EL2).¹

En la memòria es justificava que el PGOU havia delimitat l'originari polígon d'actuació de Can Volart amb l'objectiu de què es finalitzés la seva urbanització i la cessió dels sòls destinats a sistemes d'espais lliures. Així mateix, s'indicava en la memòria que aquest polígon d'actuació inicial presentava un grau de consolidació de l'edificació de gairebé el 100% de les parcel·les i que l'obtenció dels sòls destinats a espais lliures per a la seva cessió incrementava molt significativament les despeses d'urbanització, fent inviable econòmicament l'execució de les determinacions del planejament en aquest àmbit.

Per aquest motiu, la MPGOU preveia excloure la càrrega de cessió de la zona verda del polígon originari delimitant un nou polígon d'actuació que, tot mantenint part d'aquests sòls com a cessió d'espais lliures —en compliment de les previsions de la legislació urbanística sobre reserves de sistemes—, qualificués la resta com a sòl industrial.

També es justificava en la memòria de la MPGOU que la disminució dels terrenys destinats a sistemes del polígon originari quedava compensada amb escriure amb l'increment de les cessions que es produïa amb les previsions que s'estableixen en relació amb els terrenys inclosos en el nou sector de sòl urbanitzable que delimitava la MPGOU.

B) Pel que respecta a aquest segon àmbit —"modificació 3.6.2"— la MPGOU preveia la classificació com a sòl urbanitzable d'ús industrial dels terrenys que varen passar a formar part del terme municipal de Parets del Vallès. Concretament, es va delimitar un nou sector de sòl urbanitzable d'ampliació de Can Volart, amb l'objectiu de completar la zona industrial existent, amb una superfície total de 148.882,56 m² i unes cessions del 10% d'espais lliures i del 5% d'equipaments, més una cessió addicional de 25.364 m² per espais lliures (que havien estat objecte de cessió anticipada pels seus propietaris, en virtut del conveni signat amb l'Ajuntament en data 15 d'abril de 2005).

Com ja s'ha dit, contra la resolució d'aprovació definitiva de l'instrument de planejament de referència la formació política "Nova Opció per Parets" va interposar recurs contenciós administratiu, el qual es va substanciar en les

¹ El sector UA 18 Can Volart tenia una superfície inicial de 509.343 m² i s'establien unes cessions mínimes de vialitat del 9,26% i d'espais lliures de 5,87%. Com a conseqüència de l'exclusió dels terrenys de referència, aquest sector va quedar amb una superfície de 491.957,55 m², i unes cessions mínimes per a vialitat del 9,58% i d'espais lliures de 1,29%.

actuacions número 10/2007 de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

En l'escrit de demanda, la referida formació política va fonamentar la seva acció en els següents motius impugnatoris: a) en primer lloc, que s'havia incomplert el procediment legalment establert en matèria d'avaluació ambiental, b) en segon lloc, que la MPGOU constituïa "una revisió encubierta del PGOU" i per últim, c) que l'Administració havia incorregut en arbitrietat en aprovar aquesta Modificació de planejament.

En la sentència de referència, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, si bé va descartar que les determinacions de la MPGOU tinguessin l'abast d'una revisió del PGOU i que s'hagués incorregut en arbitrietat en la tramitació d'aquest planejament, va apreciar, en els fonaments de Dret tercer i quart, que la tramitació que s'havia seguit del procediment d'avaluació ambiental havia estat insuficient i, sobre la base d'aquest pronunciament, va estimar el recurs contenciós administratiu en els següents termes:

"ESTIMAMOS EN PARTE el recurso contencioso administrativo interpuesto en nombre y representación de «NOVA OPCIO PER PARETS» contra la resolución del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya de 16 de mayo de 2.006 (DOGC. 3-11-06), aprobando definitivamente el expediente de la tercera modificación puntual del Plan General Municipal de Ordenación de Pareds del Vallés, resolución y normativa que ANULAMOS y dejamos sin efecto, por las razones expuestas en los fundamentos tercero y cuarto, DESESTIMANDO el recurso en todo lo demás. Sin imposición de costas a ninguna de las partes."

Contra aquesta sentència, l'Ajuntament de Parets del Vallès va interposar recurs de cassació, el qual va ser desestimat per la sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem de data 4 d'abril de 2013.

Per tant, la sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de constant referència ha esdevingut una resolució judicial ferma contra la qual no es pot interposar cap recurs ordinari.

En el DOGC número 6.403 de data 25 de juny d'enguany, va ser publicada la part dispositiva de la sentència.

En el que segueix serà objecte d'anàlisi l'abast i efectes de la decisió que conté aquesta sentència.

II.- ABAST DE LA DECISIÓ QUE ES CONTÉ EN LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA NÚMERO 924 DE DATA 13 D'OCTUBRE DE 2009.

L'article 71 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa determina el contingut de la decisió de la sentència estimatòria segons les pretensions deduïdes en el procés, amb les quals ha d'observar la necessària congruència.

Més concretament i pel que aquí interessa, en aquest precepte s'estableix que quan la sentència estimi el recurs contenciós administratiu *"declarará no ser conforme a Derecho y, en su caso, anulará total o parcialmente la disposición o acto recurrido o dispondrá que cese o se modifique la actuación impugnada."*

En aquest cas, com ja s'ha dit, la sentència de constant referència va estimar *"en parte"* el recurs contenciós administratiu que havia estat interposat per la formació política *"Nova Opció per Parets"* contra la resolució del aleshores Departament de Política Territorial i Obres Públiques (avui, Departament de Territori i Sostenibilitat) de data 16 de maig de 2006, per la qual es va aprovar definitivament l'expedient de la Tercera Modificació Puntual del PGOU de Parets del Vallés, declarant la sentència que tant la resolució com la normativa de planejament s'anul·len i es deixen sense efectes *"por las razones expuestas en los fundamentos tercero y cuarto"* de dita resolució.

Per tant, si bé la sentència anul·la la MPGOU impugnada, l'abast d'aquest pronunciament ve determinat pels referits fonaments jurídics tercer i quart d'aquesta resolució judicial.

I és que la part dispositiva de la sentència no pot ser entesa al marge dels seus fonaments jurídics, ja que, com ha declarat la jurisprudència reiteradament, *"la interpretación y aplicación del fallo de la Sentencia no ha de ser estrictamente literal, sino finalista (artículo 3 CC) y en armonía con el todo que constituye la Sentencia"* (sentència del Tribunal Constitucional 92/1988, Az. RTC 1988/92). En el mateix sentit, en la sentència del Tribunal Suprem de 15 de juliol de 1990 (Az. RJ 1990/3434), s'estableix que *"es indudable que el fallo o parte dispositiva de la sentencia ha de ser entendido en armonía con las razones jurídicas contenidas en los considerandos, no sólo por ser éstos el soporte intelectual y jurídico de lo resuelto, sino por formar parte esencial de un conjunto armónico, lógico y jurídico que predica la sentencia como acto procesal resolutorio del proceso."*

En els referits fonaments tercer i quart de la sentència, la Sala va apreciar que com que la MPGOU impugnada no havia estat aprovada definitivament quan

va entrar en vigor la Llei 10/2004, de 24 de desembre, aquest instrument de planejament es trobava subjecte a la tramitació del procediment d'avaluació ambiental, de conformitat amb la Disposició transitòria desena que aquesta Llei va introduir en la Llei 2/2002, de 14 de març d'urbanisme². I això, d'acord amb el fonament tercer de la sentència, en tant que la MPGOU, en el marc de l'anomenada "modificació 3.6.2", contempla la modificació de la classificació urbanística d'uns terrenys classificats com a sòl no urbanitzable, que passen a ser classificats com a sòl urbanitzable d'ús industrial.

En aquest sentit, en el fonament quart de la sentència s'indica que tant el document anomenat "Informe i Avaluació Ambiental de la MPGOU" com l'informe que havia estat emès pel Departament de Medi Ambient de la Generalitat durant la tramitació d'aquest instrument de planejament resultaven "*absolutamente inadecuados e insuficientes*", en la mesura que, segons es diu, no s'havia donat compliment a les prescripcions de l'article 5 i Annex I de la Directiva Comunitària 2001/42/CE.

Per tant, l'estimació parcial del recurs contenciós administratiu comporta l'anul·lació de la resolució impugnada de data 16 de maig de 2006 i de la MPGOU, pel que fa a l'anomenada "modificació 3.6.2", en quant es classifiquen com a sòl urbanitzable uns terrenys que fins aleshores es trobaven classificats com a sòl no urbanitzable, sense resultar afectada per la sentència la referida resolució com tampoc aquest instrument de planejament pel que fa a la resta de les seves determinacions.

En efecte, com es ve indicant, l'estimació del recurs contenciós administratiu va ser només parcial. I això no només perquè, com s'ha dit, la Sala descarta, en el fonament de Dret cinquè de la sentència, que la MPGOU impugnada tingués l'abast d'una revisió del PGOU o que l'Administració hagués incorregut en arbitrarietat en la seva tramitació (com defensava la part actora en el

² En aquesta Disposició s'establia:

"Mentre no es transposi la Directiva 2001/42/CE, del Parlament Europeu i del Consell, relativa a l'avaluació dels efectes de determinats plans i programes sobre el medi ambient, sens perjudici del que estableixi la legislació sectorial, el règim d'avaluació ambiental aplicable a les figures de planejament urbanístic no resoltes definitivament en el moment de l'entrada en vigor de la modificació d'aquesta Llei és el següent:

1. *Són objecte d'avaluació ambiental:*

a) Els plans d'ordenació urbanística municipal i llurs revisions. b) Les modificacions del planejament urbanístic general que alterin la classificació o qualificació urbanística del sòl no urbanitzable si la classificació o qualificació urbanística resultant comporta un canvi en els usos d'aquest sòl. (...)"

procediment), sinó també perquè les úniques determinacions d'aquest instrument de planejament que, d'acord amb l'abans esmentada Disposició transitòria desena de la Llei 2/2002, de 14 de març, requerien la subjecció al procediment d'avaluació ambiental eren les relatives al canvi de classificació de sòl que es contemplaven en l'àmbit de l'anomenada "modificació 3.6.2".

Al respecte, s'ha de constatar que aquestes determinacions són les úniques de la MPGOU que instrumenten un canvi de classificació de sòl no urbanitzable, mentre que la resta de previsions d'aquest instrument de planejament, com s'ha manifestat, bé tenen per objecte la preservació d'un àmbit amb valors agrícoles i paisatgístics o bé contempnen mers ajustos en la qualificació de terrenys destinats a sistema d'espais lliures o a equipaments a fi i efecte d'aconseguir una millora de la funcionalitat d'aquests espais.

Que la MPGOU impugnada i la seva resolució d'aprovació definitiva han estat anul·lades només de forma parcial per la sentència fou ratificat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

En efecte, un cop la sentència havia estat notificada a les parts, la representació de "Nova Opció per Parets" va presentar davant la Sala una petició d'"aclariment" de la sentència, en la qual manifestava que, atès que havia estat estimada la única pretensió que dita formació havia esgrimit en el procediment, concretament, segons deia, la nul·litat de la MPGOU, resultava procedent que "es rectificqués" la sentència en el sentit que en la seva decisió s'establís que s'estimava el recurs i no que s'estimava "en parte", com indicava la sentència.

Aquesta petició de la part actora **va ser desestimada** per la Sala a través de la seva interlocutòria de data 16 de novembre de 2009. Concretament, en aquesta interlocutòria s'assenyala:

*"Como es de ver en el tenor literal de la sentencia, se aceptan en ella determinadas pretensiones deducidas por la actora, **no así otras**, lo que determina que el acuerdo impugnado se anule precisamente por consecuencia de las pretensiones aceptadas, no así por las no aceptadas, **por lo que la estimación del recurso contencioso administrativo interpuesto únicamente puede ser parcial**, sin que haya lugar así a efectuar aclaración alguna en su parte dispositiva, en méritos del artículo 267 de la Ley Orgánica del Poder Judicial (214 y 215 de la Ley de Enjuiciamiento Civil).*

Així doncs, la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va establir clarament que la pretensió anul·latòria que

esgrimia “Nova Opció per Parets” en el procediment va ser estimada de forma parcial i, tenint en compte els pronunciaments de la sentència continguts en els seus fonaments de Dret tercer i quart, cal concloure que la sentència anul·la la MPGOU de constant referència i la resolució de la seva aprovació definitiva pel que fa a les determinacions de l'àmbit de l'anomenada “modificació 3.6.2” que contemplaven la classificació com a sòl urbanitzable d'uns terrenys que fins aleshores es trobaven classificats com a sòl no urbanitzable, mentre que la resta de determinacions que estableix aquest instrument de planejament no han estat afectades per la sentència.

Per una altra banda, cal tenir en compte que, abans que fos dictada la sentència, va ser aprovat per la Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona, en data 22 de febrer de 2007, un Text Refós de la Revisió del PGOU de Parets del Vallès en el que s'incorporen aquelles modificacions puntuals tramitades i aprovades definitivament fins a aquella data i, entre elles, la MPGOU.

D'aquesta forma, les determinacions de la MPGOU han estat recollides en un instrument de planejament que no ha estat objecte de cap pronunciament judicial i, des d'aquesta perspectiva, es pot concloure que, llevat de les previsions abans referides de la “modificació 3.6.2”, la resta de les determinacions d'aquest planejament són plenament vàlides i eficaces.

Per tant, poden ser dictats actes en aplicació de totes aquelles determinacions de la MPGOU impugnada que no han estat anul·lades per la sentència i, particularment, podran ser tramitades i, en el seu cas atorgades, les corresponents llicències urbanístiques i ambientals que siguin sol·licitades en els àmbits objecte d'aquests previsions del planejament.

En definitiva, la sentència anul·la la MPGOU de constant referència i la resolució de la seva aprovació definitiva pel que fa a les determinacions de l'àmbit de l'anomenada “modificació 3.6.2” que preveien la classificació com a sòl urbanitzable d'uns terrenys que fins aleshores es trobaven classificats com a sòl no urbanitzable, mentre que la resta de determinacions que estableix aquest instrument de planejament no han estat afectades per la sentència.

III.- SOBRE ELS EFECTES DE LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA NÚMERO 924 DE DATA 13 D'OCTUBRE DE 2009.

Tradicionalment, la doctrina ha distingit entre les sentències declaratives, constitutives i les sentències de condemna.

En el procés contenciós administratiu, tenen caràcter constitutiu les sentències que comporten el naixement, extinció o modificació d'una situació jurídica, com succeeix amb les sentències que anul·len l'acte administratiu impugnat quan no incorre en vici de nul·litat de ple dret, mentre que es consideren declaratives les sentències que declaren una situació jurídica, com ara les sentències que resolten la nul·litat de ple dret de l'acte o disposició administrativa impugnada (ja que l'acte o disposició, en els supòsits constitutius de nul·litat de ple dret, mancava des de l'inici de qualsevol eficàcia). Per la seva banda, la sentència és de condemna quan obliga l'administració al compliment d'una determinada prestació de donar, fer o no fer.

En aquells casos en què el recurrent, a més a més de l'anul·lació de l'acte o disposició administrativa, exerceix una pretensió de plena jurisdicció (això és, el reconeixement d'una situació jurídica individualitzada), el pronunciament estimatori d'aquesta última pretensió, que tindrà el caràcter propi de les sentències de condemna, reconeixerà el dret del demandant vulnerat per l'acte o actuació administrativa.

La Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa conté aquesta distinció en els articles 70 i 71. Mentre que l'article 70 estableix que la sentència desestimarà el recurs quan l'acte o disposició impugnat s'ajusti a dret (apartat 1) i l'estimarà quan aquell incorri en qualsevol infracció de l'ordenament jurídic, inclosa la desviació de poder (apartat 2), l'article 71 concreta, per a aquest últim supòsit en què la sentència sigui estimatoria del recurs, que el contingut del pronunciament haurà d'ésser un dels següents:

- a) *Declarará no ser conforme a Derecho y, en su caso, anulará total o parcialmente la disposición o acto recurrido o dispondrá que cese o se modifique la actuación impugnada*
- b) *Si se hubiere pretendido el reconocimiento y reestablecimiento de una situación jurídica individualizada, reconocerá dicha situación jurídica y adoptará cuantas medidas sean necesarias para el pleno restablecimiento de la misma*
- c) *(..)*"

La distinció entre sentències declaratives o constitutives, per una part, i les sentències de condemna, per una altra, té una evident repercussió jurídica. Així, a diferència de les sentències de condemna, que requereixen d'actes administratius concrets d'execució, les sentències declaratives i les constitutives només són objecte de l'anomenada execució impròpia, ja que no

precisen del procés d'execució degut a què els seus efectes es produeixen per la mateixa declaració judicial de nul·litat o anulació de l'acte, sempre que, òbviament, no portin, a més a més, aparellat el reconeixement d'una situació jurídica individualitzada.

En aquest sentit es pronuncia una reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem, de la qual constitueix una mostra la seva sentència de data 10 de març de 2004 (RJ 2005\2479), en la que s'estableix:

“Asiste la razón a la parte recurrente cuando invoca el carácter meramente declarativo (con más propiedad, constitutivo) de la sentencia dictada por el Tribunal Superior de Justicia de Galicia el 9 de julio de 2001, cuya parte dispositiva se limita a acordar la anulación del acto de aprobación de la cosecha sin otra consecuencia, a lo que no es ocioso añadir que esa era la única pretensión de la parte demandante.

Si bien es cierto que no puede afirmarse con carácter absoluto que las sentencias meramente declarativas o constitutivas no puedan ser objeto de ejecución forzosa, sí lo es que su ejecución reviste ciertas peculiaridades que no es posible ignorar. La ejecución es posible en aquellos casos en que, simultáneamente con la declaración de nulidad o anulabilidad del acto, se produce el reconocimiento de una situación jurídica individualizada y sea preciso adoptar las medidas legales necesarias para que ese reconocimiento resulte efectivo, o las indemnizaciones sustitutorias pertinentes en el caso de que no fuese material o legalmente posible efectivizar el reconocimiento; y a esa misma conclusión hemos de llegar (Sentencia de esta Sala de 29 de octubre de 2001 [RJ] 2002, 4099)) cuando la efectivización del fallo requiera una actividad ejecutiva de cualquier clase que sea.”

Per tant, quan la sentència es limita a anular l'acte o disposició administrativa sense reconèixer una pretensió de plena jurisdicció ni condemnar l'administració a cap actuació concreta, el compliment del pronunciament judicial es produeix de forma automàtica amb l'expulsió de l'acte o disposició de l'ordenament jurídic.

En el supòsit objecte del present Informe jurídic, com ha s'ha tingut ocasió d'exposar, la sentència es limita a anul·lar la MPGOU de constant referència i la resolució de la seva aprovació definitiva pel que fa a les determinacions de l'àmbit de l'anomenada “modificació 3.6.2” que contemplaven classificar com a sòl urbanitzable uns terrenys que fins aleshores es trobaven classificats com a sòl no urbanitzable, sense contenir cap pronunciament amb l'abast propi de les sentències de condemna, ni tampoc reconèixer cap situació jurídica individualitzada, per la qual cosa, de conformitat amb les consideracions

precedents, la sentència no requereix cap acte d'execució i resta executada en els seus propis termes des que va guanyar ferma.

Com també s'ha tingut ocasió d'exposar, en el DOGC número 6403 de data 25 de juny de 2013, ha estat publicada la part dispositiva de la sentència, de conformitat amb allò establert a l'article 72.2 de la Llei Jurisdiccional, i des d'aquesta data la referida disposició judicial produeix efectes generals en els termes que abans han estat manifestats.

Per una altra banda, cal indicar que els efectes de la sentència no es projecten sobre els actes administratius que han estat dictats en aplicació de les determinacions de la MPGOU i que han esdevinguts fermes abans que fos dictada aquesta resolució judicial.

En aquest sentit, cal precisar que no ha estat dictat cap acte d'aplicació de les determinacions de la MPGOU impugnada que han estat anul·lades per la sentència, ja que no s'ha tramitat el Pla Parcial urbanístic del nou sector de sòl urbanitzable que delimitava aquest planejament.

En canvi, en virtut de les determinacions de la MPGOU no anul·lades per la sentència si que s'han adoptat diferents actes administratius.

Així, per exemple, en data 19 d'abril de 2007 (és a dir, abans que fos dictada la sentència de constant referència) va ser aprovat definitivament el projecte de reparcel·lació del polígon d'actuació UA.18b Can Volart 2, que delimita la MPGOU. Així mateix, han estat atorgades les corresponents llicències d'obres i s'han edificat els terrenys. També han estat atorgades llicències en d'altres àmbits de la MPGOU quines previsions no van ser anul·lades per la sentència.

Cap incidència té sobre aquests actes la sentència, ja que els mateixos van ser dictats en aplicació d'unes determinacions de la MPGOU que res tenen a veure amb els fonaments de Dret tercer i quart de la sentència i que, com venim afirmant, no han estat anul·lades per dita resolució judicial.

En qualsevol cas, no consta que el projecte de reparcel·lació del polígon U.A. 18b Can Volart 2 o les llicències d'edificació abans referides hagin estat impugnades per la qual cosa es tracta d'actes administratius que van esdevenir fermes abans que la sentència de referència fos ferma i tingués efectes generals (és a dir, abans de la desestimació del recurs de cassació interposat per l'Ajuntament contra la referida sentència i de la publicació de la seva decisió en el DOGC número 6.403 de data 25 de juny d'enguany).

Per tant, i sens perjudici que l'aprovació de l'esmentat Projecte de Reparcel·lació i la concessió de les llicències d'obres han estat dictats en aplicació d'unes determinacions de la MPGOU que no van ser anul·lades per la sentència, en qualsevol cas aquests actes conserven la seva validesa i eficàcia d'acord amb l'article 73 de la Llei Jurisdiccional.

Aquest precepte disposa amb absoluta claredat que les sentències fermes que anul·lin un precepte d'una disposició de caràcter general no afectaran per si mateixes l'eficàcia de les sentències o dels actes administratius fermes que les haguessin aplicat abans de que aquelles adquirissin efectes generals, amb l'única excepció que l'anul·lació del precepte comportés la reducció de sancions que encara no s'haguessin executat en la seva totalitat.

Així, el Tribunal Suprem, amb recolzament en la doctrina del Tribunal Constitucional, ha vingut declarant de forma reiterada que l'anul·lació d'una disposició de caràcter general no pot afectar als actes administratius anteriors fermes i consentits dictats en aplicació d'aquella, per imposar-ho el principi de seguretat jurídica. Una mostra d'aquesta doctrina la constitueix la sentència del Tribunal Suprem de data 26 de gener de 1999 (RJ 1999/1970), que es pronuncia en els termes següents:

“La antigua Ley de Procedimiento Administrativo, artículo 120.1, establecía ya una primera limitación consistente en que la anulación no podría afectar a los actos anteriores firmes y consentidos, como no podía ser hoy de otra forma ante la vigencia del principio constitucional de seguridad jurídica -artículo 9 de la Constitución- y ante el hecho de que ni siquiera en el supuesto máximo de nulidad de disposiciones generales, como es el de inconstitucionalidad de las normas con fuerza de ley -artículo 40.1 de la Ley 2/1979, de 3 de octubre, Orgánica del Tribunal Constitucional- puede aceptarse una solución diferente. Es más: como este último Tribunal tiene declarado, STC 45/1989, de 20 de febrero, no sólo deben declararse no susceptibles de revisión las situaciones decididas mediante sentencia con eficacia de cosa juzgada, sino también -por exigencias del mencionado principio de seguridad jurídica- las derivadas de actuaciones administrativas que hubieren ganado esa condición -la de firmeza, se entiende- en su ámbito. Y todo ello con la finalidad de evitar que resulte de peor condición quien acudió a los Tribunales, sin éxito, en impugnación de actos aplicativos de disposiciones administrativas declaradas nulas con fundamento en que vulneraban o contradecían otras de rango superior, que quien, teniendo la misma posibilidad, consintió la resolución administrativa que las aplicaba, como resume la Sentencia de esta misma Sala de 31 de octubre de 1996 (RJ 1996\8481), a propósito de la diferencia entre los efectos de la impugnación directa o indirecta de disposiciones administrativas, es decir, la que tiene lugar, respectivamente, en virtud de lo establecido en los artículos 1.1,

28.1 b), 37.1 y 3 y 39.1 y 3, por un lado y artículo 39.2 y 4, por otro, todos de la Ley de esta Jurisdicción. **En el primer caso hay actos que siguen siendo válidos pese a haberse dictado en virtud de una disposición que se entendió nula: los anteriores a la sentencia anulatoria que hubieran quedado firmes. En el segundo siguen siendo válidos todos, excepto el específicamente impugnado y anulado.**”

La mateixa doctrina es recull en moltes altres sentències del Tribunal Suprem, entre d’altres, les de 17 d’abril de 2000 (RJ 2000/3782), de 16 d’abril de 2002 (RJ 2002/4833), de 12 de febrer de 2008 (RJ 2008/1882), de 26 de maig de 2009 (RJ 6375/2009) i 17 de juny de 2009 (RJ 2009/5785). En aquesta última, s’estableix:

“A la vista de tal planteamiento y de conformidad con una reiterada línea jurisprudencial, de la que daremos cuenta, obvio es que la ejecución de la sentencia que nos ocupa no puede extenderse a la demolición del edificio por la misma afectado, al encontrarse el mismo construido al amparo de una licencia de obras firme y no impugnada. (...)

(...) esta Sala en las citadas sentencias referidas al Plan General de Ordenación Urbana de Madrid, pero aplicables también al presente supuesto, dada su identidad sustancial, ha declarado, tomando en consideración el artículo 86.2 de la Ley Jurisdiccional «que aunque en puridad de doctrina la declaración de nulidad de una disposición general, por ser de pleno derecho conforme a lo dispuesto en los artículos 47.2 de la Ley de Procedimiento Administrativo y 28 y anteriores de la Ley de Régimen Jurídico de la Administración del Estado, produzca efectos "ex tunc" y no "ex nunc", es decir, que los mismos no se producen a partir de la declaración, sino que se retrotraen al momento mismo en que se dictó la disposición declarada nula, esta eficacia, por razones de seguridad jurídica y en garantía de las relaciones establecidas, se encuentra atemperada por el artículo 120 de la Ley de Procedimiento Administrativo, en el que con indudable aplicabilidad tanto a los supuestos de recursos administrativos como en los casos de recurso jurisdiccional, se dispone la subsistencia de los actos firmes dictados en aplicación de la disposición general declarada nula, equiparando la anulación a la derogación, en que los efectos son "ex nunc" y no "ex tunc", si bien sólo respecto de los actos firmes, permaneciendo en cuanto a los no firmes la posibilidad de impugnarlos en función del ordenamiento jurídico aplicable una vez declarada nula la disposición general.”

Nogensmenys, en alguna ocasió el Tribunal Suprem ha considerat que si bé la nul·litat d’un planejament urbanístic no comporta de forma automàtica la nul·litat dels instruments de gestió urbanística que hagin estat tramitats i aprovats a l’empara del planejament anul·lat, aquests instruments poden ser

anul·lats en un incident d'execució de sentència, encara que hagin estat aprovats abans de l'anul·lació del planejament, sempre que així ho exigeixi l'efectivitat del compliment de la decisió de la sentència.

En aquest supòsit, com ja s'ha dit, no ha estat tramitat el Pla parcial del sector de sòl urbanitzable que va delimitar la MPGOU i en el cas que fos instat un incident d'execució de sentència per "Nova Opció per Parets", per tal de sol·licitar l'anul·lació del projecte de reparcel·lació del sector UA 18b Can Volart 2 així com de les llicències d'obres que han estat atorgades, podria ser argumentat que aquests actes van ser dictats en aplicació d'unes determinacions de la MPGOU que no van ser anul·lades per la sentència i que, en tot cas, es tracta d'actes fermes que van ser dictats abans que la sentència produís efectes generals.

Però es que, a més, cal recordar que el Tribunal, desestimant els al·legats de la part actora, va afirmar en la sentència (fonament de Dret cinquè) que les previsions de la MPGOU —i, per tant, també aquelles en virtut de les quals va ser aprovat l'esmentat projecte de reparcel·lació i van ser concedides les referides llicències— es trobaven suficientment motivades i que no es podia apreciar que l'Administració hagués incorregut en cap arbitrarietat en establir les mateixes, la qual cosa ratifica que els efectes de la part dispositiva de la sentència no es projecten sobre els actes administratius abans ressenyats.

En definitiva, com es ve indicant, la sentència anul·la la MPGOU impugnada i la resolució de la seva aprovació definitiva pel que fa a les determinacions de l'àmbit de l'anomenada "modificació 3.6.2" que contemplaven classificar com a sòl urbanitzable uns terrenys que fins aleshores es trobaven classificats com a sòl no urbanitzable. Això vol dir que ha desaparegut del món jurídic el nou sector de sòl urbanitzable que delimitava aquest instrument de planejament i que els terrenys actualment es troben classificats com a sòl no urbanitzable.

En aquest context, l'Ajuntament haurà de valorar si manté aquest règim jurídic urbanístic dels terrenys o si tramita una nova Modificació del PGOU per tal de classificar els mateixos com a sòl urbanitzable, amb els objectius que perseguia la MPGOU de constant referència.

En aquest sentit caldrà tenir en compte que la referida MPGOU va justificar que la disminució dels terrenys destinats a espais lliures del sector Can Volart (com a conseqüència de la qualificació d'aquests terrenys com a zona industrial) quedava compensada amb l'increment de cessions per a sistema que es produïa en virtut de les previsions que s'establien en relació amb el nou sector de sòl urbanitzable. A més, cal recordar que, en virtut d'un conveni

urbanístic subscrit en data 15 d'abril de 2005, es va produir la cessió anticipada de 25.364 m² per espais lliures per part dels propietaris dels terrenys que la MPGOU incloïa en l'indicat sector de sòl urbanitzable.

En definitiva, la sentència objecte d'aquest Informe no requereix cap acte d'execució i resta executada en els seus propis termes des de que va guanyar ferma, sense perjudici de la procedència de valorar si s'ha de tramitar una Modificació del PGOU que contempli la classificació com a sòl urbanitzable dels terrenys abans referits.

IV.- CONCLUSIONS

Primera: La sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de data 13 d'octubre de 2009 —confirmada per la sentència del Tribunal Suprem de data 4 d'abril de 2013—, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per “Nova Opció per Parets” contra la Resolució del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya de data 16 de maig de 2006, per la qual es va aprovar definitivament la Tercera Modificació puntual del PGOU de Parets del Vallès, relativa a l'alteració de sistemes urbanístics.

Segona: D'acord amb els fonaments de Dret tercer i quart de la sentència, l'estimació parcial del recurs contenciós administratiu abans referit comporta l'anul·lació de la resolució impugnada de data 16 de maig de 2006 i de la MPGOU, pel que fa a l'anomenada “modificació 3.6.2”, en quant es classifiquen com a sòl urbanitzable uns terrenys que fins aleshores es trobaven classificats com a sòl no urbanitzable, sense resultar afectada per la sentència la referida resolució com tampoc aquest instrument de planejament pel que fa a la resta de les seves determinacions.

Per tant, la part dispositiva de la sentència determina la desaparició del món jurídic del nou sector de sòl urbanitzable que delimitava la MPGOU i que els terrenys es mantinguin classificats com a sòl no urbanitzable.

En els àmbits objecte de les determinacions de la MPGOU no afectades per la sentència poden ser tramitades i, en el seu cas, atorgades les corresponents llicències urbanístiques i ambientals que siguin sol·licitades.

Tercera: La sentència objecte d'aquest Informe no requereix cap acte d'execució i resta executada en els seus propis termes des de que va guanyar ferma, havent estat ja publicada la seva part dispositiva en el DOGC número 6.403, de data 25 de juny d'enguany.

Quarta: Els efectes de la part dispositiva de la sentència no es projecten sobre els actes administratius que han estat dictats en aplicació de les determinacions de la MPGOU i, més concretament, no afecten ni a l'aprovació definitiva del projecte de reparcel·lació de la UA 18b Can Volart 2 ni tampoc a les llicències d'obres concedides fins ara.

Cinquena: L'Ajuntament haurà de valorar si tramita una nova Modificació del PGOU que contempli classificar com a sòl urbanitzable els terrenys als quals la MPGOU objecte de la sentència atribuïa aquesta classificació.

Barcelona, a 3 de setembre de 2013

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, cursive script that is difficult to decipher but appears to be a personal name.

Pareja i Associats, Advocats.